

Klaus Fischer. Förklädd till mig själv kan jag alltid vara någon annan.

Heidrungs förlag.

”Vem drömde mig? Vem spelade mig? Vem sjöng min sångs tonart? Vem lånade mitt namn? Vem iklädde sig min skugga? Vem ropade ”jag” genom min mun?”

Bertil Malmbergs kända dikt har kommit att gestalta bilden av poeten som blir tagen i anspråk för att bära det allmängiltiga, men också som främlingen inför sina egna ord, som i dikten går förlorad med sitt jag och sin identitet för att fånga något djupare.

Orden kommer för mig då jag läser Klaus Fischers diktsamling ”Förklädd till mig själv kan jag alltid vara någon annan”. ”Det är inte jag som skriver det här” avslutar poeten ett avsnitt i diktsamlingen. En existentiell lögn som inte lurar läsaren. Denna skepticism inför det egna jaget löper som en röd tråd genom hela boken ”Den jag tror jag är kan inte vara jag”. Trots detta tvivel följer dikterna en livsbana. Uppväxten i Linköping, barndomen, förälskelse, egna barn, jobbet som personlig assistent i Stockholm där någon annan förnekar Klaus Fischers jag. I bakgrunden mullrar världspolitiska händelser: Biafrakriget, Vietnamn, Vätebomben, Usama bin Laden och Nordkorea. Det är i denna växling mellan yttre och inre värld som jaget kommer i gungning och har svårt finna sig själv. En del av jaget som inte går att kontrollera, som i drömmarna lever sitt eget liv och faller omdömen om det vakna livet. ”Dörren vid personalingången står och slår bredvid skylten *Den här dörren ska alltid vara stängd*”. Författaren liksom lämnar ut sig jag till läsaren; ”blandad som en kortlek är jag kuperad och utlämnad till er Ni sitter med trumf på hand”.

Språket är stilfult och underfundigt. Objekten är de som agerar: Rosorna rotar i rabatten, trottoaren går ett var till runt kvarteret, ljuset kastar sig platt till marken.

För mig som läsare blir det tydligt att det som hotar jagets identitet inte är den omedvetna stigen in i vår inre värld, där vi upphör att kontrollera våra ord. Det som utgör en fara för jaget är det yttre förtrycket gestaltat i tidningarnas rubriker, men också av omsorgstagaren och dennes sambo i trakasserier av den personlige assistenten. Ett oväntat grepp som ändå fungerar precis som det ska. Även de ord som förnekar jaget är en del av detsamma. Det svåra är när människor förnekar oss.

Jakob Carlander